

affhjælpe Manglen af en Lov. Jeg skal tillade mig at nævne, hvilken Bestemmelse jeg anseer nødvendig i saa Henseende, det er navnlig f. Ex. en Bestemmelse om, at det en vis Tid skal være befaleet at holde alle Hunde bundne eller forsynede med forsvarlige Mundkurve; thi saaledes, som det nu gaaer til i Provindsferne, i de Egne, hvor der har viist sig Exemp-ler paa den farlige Hundegalskab, nytter det ikke stort, naar der ikke gives en udtryffeligt Lovestemmelse derom. Jeg har saaledes erfaret, at i Sommer har i to Amtet i Jylland Politiet befaleet, at alle Hundene skulde holdes bundne eller forsynede med forsvarlige Mundkurve, og i et 3die Amt, som ligger midt imellem disse to, og altsaa begrænses af disse, har der, efter hvad der er mig fortalt, men hvorom jeg rigtignok ikke troer, at der er anstillet nogen Undersøgelse, viist sig flere Tilfælde af Hundegalskab, uden at der dog i saa Henseende var truffet nogensomhelst Foranstaltning. Nu er det klart, at det nytter ikke, i det ene Amt at søge at forebygge Sygdommens Udbredelse eller de farlige Følger deraf, naar der i Naboamtet, som ikke ved nogen Vandgrændse er adskilt fra de andre, men hvor der er aldeles fri Communication, aldeles ikke er truffet nogensomhelst Foranstaltning i saa Henseende. Dertil kommer endelig ogsaa, at jeg troer, at der i Lovgivningen endnu savnes en positiv Bestemmelse, som kunde bemyndige Politiet paa Landet til at foreskrive en sliq Forholdsregel. Jeg troer ogsaa, at det kunde være hensigtsmæssigt, om der skete en saadan Forandring i Loven, at f. Ex. enhver Eier af Hunde blev pligtig til, naar hans Hund var bleven bidt af en anden, som kunde befrygtes at lide af Hundegalskab, da at lade den dræbe. Der er mig et Tilfælde bekjendt, hvor det formodedes, at en tilløbende Hund, som var befængt med Hundegalskab, havde bidt andre Hunde. Politiet skred ind, og fik flere af de bidte Hunde dræbte, men der var een Eier af en Hund, som ikke vilde lade den dræbe, skjøndt den var bidt af den Hund, som var mistænkt for at være belagt med Sygdommen, og Politiet ansaae sig ikke besøiet til at foranstalte denne Hund dræbt. - Ligeledes troer jeg, at det kunde være en hensigtsmæssig Bestemmelse i Lovgiv-

ningen, at f. Ex. Enhver, der var bleven bidt af en Hund, havde Ret til at fordrø denne dræbt. Jeg skal derfor henstille til den høit-ærede Justitsministers nærmere Overveielse, om der maa blive foretaget Noget i disse Retninger.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig med Hensyn til den Opfordring, som den ærede Rigsdagsmand stillede til mig, at oplyse, at der, saavidt jeg erindrer, er en allerhøieste Resolution af samme Dato, som den Placat, der handler om Hundegalskaben i Kjøbenhavn, nemlig Placat af 4de October 1815, der bemyndiger Amtmændene til, naar Veterinairkyndige erklære, at der er Hundegalskab i Districtet, at træffe saadanne Forholdsregler, at de Ulemper og Farer, som denne Sygdom medfører, kunne blive forebyggede. Jeg skal dertil sige, at den Deel af Placaten af 4de October 1815, der handler om de Midler, der skulle anvendes for at forebygge Faren af Hundesygdommen, netop i denne Tid er under Omarbeidelse, og at det kun er paa Grund af tilfældige Omstændigheder, at der ikke allerede i denne Session er forelagt Rigsdagen et Lovudkast angaaende denne Gjenstand. Den Stilling, hvorpaa Sagen nu staaer, idet den er under Forhandling med flere Ministerier, da den forterer ikke alene under Justitsministeriet, men ogsaa under Indenrigsministeriet, forhindrer, at den kommer frem i nærværende Session, men jeg skal være opmærksom paa, at det Punkt, som den ærede Folkethingmand udhævede, bliver taget under Overveielse med Indenrigsministeren, under hvilket Ministerium denne Deel af Sagen nærmest hører, nemlig hvilke Foranstaltninger der i denne Henseende bedst kunne træffes.

Rampmann: Efter de Udtalelser, der ere hørte fra den høitagtede Justitsministers Side, skal jeg, med Hensyn til de Regler, der fortiden følges, for at forebygge de farlige Følger af Hundegalskaben, ikke udtale mig videre, end blot slutte mig til, hvad der er bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Viborg (Bregendahl), at de Bestemmelser, der ere gjældende nu fortiden, vistnok lade endeel tilbage